

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

ИСТИНАТА, КОЯТО ТРЯБВА ДА БРАНИМ

Минчо МИНЧЕВ

Става все по-необходимо в наши дни истината да бъде защитавана, да се помни и знае. Това е необходима дан и за поколенията, които са я сътворили, и за духовното здраве на народа. Погребалните агенти на лъжата трябва да бъдат разобличавани навреме и да не се чака това да свърши справедливият съд на историята. Задачата, отнесена към днешния ден, не е непосилна въпреки навеите от голи отрицания и вонящите локви от полуистини.

Според силите си и аз се опитвам да го направя. Въпреки конкретните наплевателства на войнството на Джордж Сорос, въпреки тежките портфейли на „Америка за България“, въпреки зловонния съсък на Дойче веле и Свободна Европа в дните, предхождащи 9 септември, макар че в техния календар почивен ден в това отношение няма. Впрочем, те отдавна са ясни и изчислени за честните и мислещи хора на България. И те самите, и артилерийската им подготовка за всеки предизвестен шум на позициите на историческата правда. Заради посредствената им едноплановост обаче би било погрешно 80-годишнината на 9 септември да се разглежда разкъсано от онова, което наричаме разгул на десния популизъм и неофашизъм. Не че той е нещо по-различно от запенените от ненавист речитативи на членовете на разни Атлантически съвети и форуми, а защото е доказателство за продължаващите и несвършващи процеси на криза в българското общество, породени от реставрацията на капитализма и отдавна обяснената от философи уродливост на обществено-икономическите отношения при него.

След 1989 г., когато започна осъществяването на реставрацията, зад димната завеса от заместващи понятия като „приватизация“, „пазарни отношения“ и „пазарно общество“, с които партийните перестроечни пропагандисти успяха да скрият гримасата на историята, като изкусна вещица тя съумя най-напред да прикрие очертанятия на бъдещото господство на финансовия капитал, който, както е известно, е майка и баща на бастарда, наречен фашизъм. Днес с трезва яснота можем да се огледаме, защото все по-разчитаеми и понятни стават механизмите, от които бе сглобен т. нар. преход, който успешно въздигна разделителната стена между скорешните социалистическите реалности и забравеното и уж завинаги погребано минало.

На стр. 2

Говори се, че през детството му на Ахмед Доган любимата му книга била „Без дом“ на Хектор Мало. Трогателна история за подрастващи с щастлив край. Днес той, уж!, е скитник без покрив над главата си, ходи немил-недраг по хижи покрай Пампорово, диша чист родопски въздух, отдаден на пост, молитва и просия от тези, на които разпределяше порциите. Имат за какво да му се отплащат, но са малцина вече. Повечето са неблагодарници! Ето

СЕКТАТА НА „СВИДЕТЕЛИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА ДПС“

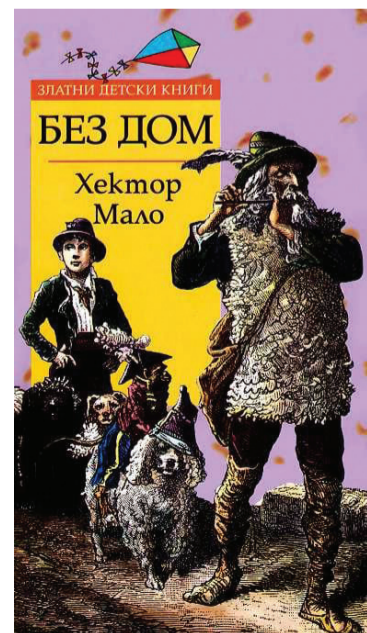
Атанас СТОЙЧЕВ

„Изнесете труповете!“
(Фортинбрас, „Хамлет“)

например, Папаз Данаил Ефенди, бивш министър, съдружник на Доган в ТЕЦ „Варна“ и наемодател нахлу със здрави правозащитници в сарайте в „Бояна“ и „Росенец“, за да си потърси бащиното си наследство, завещано му отпреди Съединението на Княжество България

с Източна Румелия. И на автостоп да видят Доган през нощта, по-скоро ще го прегаят, отколкото да го качат в багажника на колата си, даже и на телефон 112 няма да се обадят. Като Пеевски, например, когото той създаде и възпита в подопечното на ДПС политическо крило на „Мултигруп“. Така е, никой не е пророк в собственото си село Дръндар.

На стр. 3

ИСТИНАТА, КОЯТО ТРЯБВА ДА БРАНИМ

От стр. 1

Както се оказа, инструментариумът на новогвората и заместващите понятия бе повече от необходим. И ако перифразираме Сартър - ако го нямаше, той трябваше да бъде измислен. Най-подготвени се оказаха съответните институти за социални теории за управление на обществото като „Тависток“, Корпорация Ренд и др. За новите поколения, както и за преформатирането на по-старите, бяха ушити новите дрехи на капитализма. Това бе направено по известната и вече спомената кройка - приватизация, пазарни отношения и пазарно общество, с които той трябва да бъде преоблечен.

Този процес не бе особено скоростен, защото не всички в България бяха наивници. Съпротива имаше, трезви гласове не липсваха, но овладяването на медиите в много отношения се оказа решаващо за крайния резултат. Беше време разделно наистина и общественото съзнание боледуваше. Сред многото горчиви лекарства, които му се предлагаха, бе пробутано и хапчето на антикомунизма като средство за овладяване на стресирания народ. Чак по-късно се разбра, че чрез изблиците на ярост то имаше парадоксалното свойство да приспива познатието и интелигентността. В суматохата мнозина забравиха, че именно чрез антикомунизма можеше да бъде открита същността на обикновения, както го определи още Михаил Ром, фашизъм. И когато някои все пак прозряха истината, се възприе курсът към знак за равенство между комунизъм и фашизъм под обединяващото ги понятие „тоталитаризъм“. Въобще, както казваше един Радичков герой, „араламбенето му е майката“. Ной кой да ти хай?

Историческият ревизионизъм набиваше обороти, особено след перестроечните процеси в СССР и последващото негово рухване. Появиха се междинни теории, които доказваха, че всъщност общото между комунизма и фашизма е тяхната антибуржоазна същност. За аргумент се използваха дори социалистическите корени на движението на Бенито Мусолини в Италия, както и антиплутократичните речи на Адолф Хитлер. Тезата за насилението като техен общ родов белег имаше голямата цел да омаловажи антифашистката борба и същевременно да прикрие твърде изобличителната прилика между фашизма и колониалната практи-

ка на западните демокрации, които усилено пропагандираха и налагаха т. нар. либерална демократия и първенството на човешките права. Сякаш не те, а някакви пришълци от космоса бяха сътворили планини от кости и реки от кръв в колониалните територии, а и навсякъде по света.

Битката срещу фашизма, срещу режимите, които го олицетворяваха в Източна Европа, вече се представяше - отначало плахо, а по-късно все по-настойтелно, едва ли не като комунистическа измислица: партизаните ставаха погромители на мандри, криминални елементи и шумкари; антифашистите - агенти на Москва, докадо адептите на фашизма като идеология и практика приемаха мъченически образ на невинно пострадали от комунизма. Дори за поет от световна величина като Никола Вапцаров бе организиран „трети разстрел“, а само преди месеци бе нарязан и Паметникът на Съветската армия в София, а в Пловдив общинският съвет вече е открил обществена поръчка по остойностяването на бъдещо премахване на „Албонша“ от Младешкия хълм в града. И всичко това под погледа на една все по-инертна и индиферентна маса от „едноизмерни хора“ според определението на австрийския писател Роберт Музил.

Допускам, че някой от заклелите отрицатели на истината, ако прочете всичко написано дотук, би казал, че няма начин това да не е излязло изпод пещерата на бивш партиен секретар поради едва ли не партийната му обусловеност. Бързам обаче, макар и подведен от емоционалното си предположение, да повдигна щората на отворения прозорец на душата си. Това отрицателят, най-често ренегат, навярно би определил като признак на слабост, а екзекуторът от „третия разстрел“, когато едно стадо овце спаси за демократията, би определил като поза. За разлика от тях обаче аз никога не съм членувал и не съм бил кандидат за член на БКП, което не изтъквам като особено достойнство, а само като контрапункт на ренегатството, на моралното поражение и нагаждачество. Не без гордост мога да кажа, че моят хляб е бил чистен, че 15 години, 3 месеца и 27 дни с омаслените ръце на локомотивен машинист съм посягал към белия лист, а върху книгите, които съм похващал в престоите по гарите, съм оставял неизтриваемите отпечатъци на големите си работнически ръце; че не съм изохкал

дори, когато стихосбирката ми „Хляб“ бе изгорена в пещите на всеподозрителния остракизъм и отчуждението под зоркия поглед на сивите шинели на Шесто управление на ДС. Ведно с мечтите ми за правда, ведно с вярата ми, че наред с материалните блага имам право да създавам и духовни ценности - така както ги разбирам и така както ги чувствам.

Не се представям обаче за герой с късна дата. Пиша всичко това, за да обособя твърдението си, че хулителите на

9 септември, дал начало и гласък на вярата на народа ни за нов живот и за един по-добър свят, твърде често имат общо комунистическото минало, което, уви, обуславя и антикомунистическото им настояще. Това са те, които непрестанно изливат заразата на отровна та си кръв в душите на младите не знаещи или вече не искащи да знаят истината. Преповтарят ги екраните на телевизии и безчет микрофони. И те, довършените възторжени комсомолци, преподаватели по научен комунизъм, служители на службите, историци под наем, безсъвестници, измежари и лъжци, след толкова натрупани грехове и предателства, завързани на чужда ясла марионетки, бивши проваоимаци с потни длани почитат с кривия пръст на Юда и отрицанието 9 септември - деня на дълбоко изстраданата победа в неравната борба с човеконенавистния расистки нов световен ред. В тази борба от 1941 до 1945 г. паднаха убити 9140 партизани и 20 700 ятаци. Изгорени бяха 2139 къщи, 31 250 души бяха въдворени в концентрационни лагери. Не искам да говоря за осребрени в концентрационни лагери. Не искам да говоря за осребрени в концентрационни лагери. Не искам да говоря за осребрени в концентрационни лагери.

И какво загърбват, като не признават и отричат представителите на „златната младеж“ и бодрата комунистическа смяна? Говорещите глави като Иво Инджев, Огнян Минчев, Евгений Дайнов, Красен Станчев, Кънчо Стойчев, Андрей Райчев, грантоеди на „Америка за България“ и Отворено общество? Бивши и настоящи властници през годините като Росен Плевнелиев и Иван Костов, Бойко Борисов, попутници на антикомунизма като Красимир Велчев, Цеца Чачева и Лиляна Павлова... Списъкът няма край - тяхното име е легион.

Както пише Шатобриан, свидетел на една друга Реставрация, за Талейран и Фуше, когато застъпват на служба при Луи Осемнайсети, „порокът е отран на предателството“. Като пример за всички ренегати и те тогава най-много от всичко са мразели Наполеон и Републиката, на която са служили. Така че я се опитай да кажеш нещо добро за Тодор Живков и България при неговото управление - нашите тайлерановци и фушета ще ти издерат очите. И няма да им мигне око.

А родината ни за 45 г., особено след 1956 г., при Тато достигна невиджани и немислими днес върхове в своето развитие. От ограбена селска държава България се превърна в незаобикоим фактор в международното разделение на труда в такива сектори на производството, като енергетика, машиностроене, електроника, химия, земеделие... Тогава в БДЖ никога не би допуснал дори мисълта, че пътници могат на ръце да маневрират вагони, защото няма локомотив. Всичко имаше - и неудачи, разбира се, но най-голямото богатство на социалистическа България, бе завидният индустриален и научен интелект, създаден от потенциала на 650 000 души с висше образование - инженери, лекари, учители, проектанти, агрономи, дейци на българската наука и култура.

Неотдавна посетих територията, която все още е владение на БАН, по-точно Института по органична химия. И в паметта ми изплуваха образите на знаменити български учени и личности в областта на тази сложна наука - химията. Припомних си имената на академиките Георги Близнаков, Богдан Куртев, Йордан Малиновски, Евгений Будевски... И понеже споменах Тодор Живков, а 5 август, както и 7 септември - дните на неговия упокой и рождение, попаднаха в обсега на принудителната ваканция на вестника, не ис-

кам да пропусна непременно да го спомена с добра дума заради доброто, което е направил не на мен лично, а на България.

Има един почти неизвестен факт - твърде любопитен, и той е свързан с територията на БАН. Там една до друга са сградите в т. нар. каре на химиците: Институтът по неорганична химия, Институтът по органична химия, който споменах; Институтът по фотопроекти, както и Институтът по физико-химия. На всеки от по-горе споменатите учени Тодор Живков с държавнически размер и разбиране за значението на научната област, в която работят, е построил по един институт! Огромната инвестиция на държавата многократно е била изплатена с научната продукция на тези институти с пряко отношение към възхода на икономиката на Народна република България. Химическата промишленост и производството на калцинирана сода, на стъклопроизводство, уви, вече почти ги няма. Те бяха харизани за дребни пари и комисиони заради панацеята, наречена приватизация. Сега дори произведеното вино наливаме в бутилки чуждестранно производство. За производството на химически торове не искам и да отворя дума. Няма го „Химко“, няма го АТЗ - Стара Загора... Няма го и акад. Георги Близнаков да зададе ней-отрезвяващия за българина въпрос: „Накъде, човече?“. Той беше член на редакционния съвет на „Зора“. Слушал съм го прехласнат в далекбойните, изпреварващи бъдещето негови разсъждения. Свидетел съм на пълната му увереност, че най-значимото събитие за България през 20 век е 9 септември 1944 г. И че годините на социалистическото съзидание са върхът в 1300-годишната история на България. Академик Георги Близнаков, царство му небесно, не си хвърляше думите на вятра. Като истински учен никога не го е запомнил да слага необосновани резолюции.

Много неща още могат да се припомнят и напишат за този голям ден в българската история - 9 септември. Но истината е една и тя трябва да се помни и брани. За да знаят поколенията на многострадальното ни Отечество правдата за бедствието, което ни сполетя с пришествието на омази напад от марокански скакалци и ренегати. И като принос към речника за „едноизмерни хора“ и думи искам да поясня: ренегати стават ренегатите, когато на човек му се заповръща от тях. Честит празник!

БЪЛГАРИЯ 2024: ИЗБОРИ ПОД ЗНАКА НА РАЗЕДИНЕНИЕТО!

Петко ПЕТКОВ

„Елитът“ удари дъното! Още не стартира регистрацията на партиите и коалициите за участие в поредните предсрочни парламентарни избори на 27 октомври, и в главите на лидерите на различните крилца и перца от така наречените основни политически сили се завъртя мисълта за предизборна приватизация: първо, на едноцифрените поредни номера в интегралната бюлетина; второ, на партийните абривиатури и марки; трето и най-вече, на подредбата на партийните листи.

Докато на „Позитано“ 20 „отлюсваха“ подалата оставка, но упорстваша тя да регистрира БСП за участие във вота бивша председателка на Столетницата Корнелия Нинова и приближените й Георги Свиленски, Иван Ченчев и Крум Дончев, в ДПС вървеше процес на експроприация на почетния председател Ахмед Доган, на когото отнеха резиденциите в „Росенец“ и „Бояна“, в които той живееше под наем през последните 20 години. Почетният тотем на ДПС беше

лишен и от ТЕЦ-Варна и охраната от НСО и МВР. Неблагодарният му „син“ Пеевски, който му откъсна и половината партия ДПС, изведнъж се сети за някакви 30 млн. лв., откраднати от ББР, но забрави за 300-те милиона лева, откраднати от фалиралата КТБ на Цветан Василев. Не си спомня и за фалита на „Булгартабак“, оставил без поминък хиляди тютюнопроизводители от смесените райони.

На 2 септември, придружени от фенски агитки, пред ЦИК се сблъскаха цели две ДПС-та: на Делян Пеевски и на Ахмед Доган и Джейвдет Чакъров. Но за разлика от друг път и двете оглавяваха коалиции: ДПС „Новото начало“ се представи в коалиция с „Български глас“ и „Лигерите“, а „ДПС без Пеевски“ или „Демократия, права и свобода-ДПС“ - в коалиция със „Справедлива България“ и „Земеделски народен съюз“ на Румен Йончев. Лидерът на „модерното и иновативно“ ДПС „Новото начало“ Делян Пеевски се похвали, че в полунощ по електронен път е депозирал заявление за регистрацията на коалицията до ЦИК. Разбира се, такъв начин на регистрацията за участие в изборите не минава, а трябва в ЦИК да се представи пакет от документи на хартия. След 5-часово умуване ЦИК взе соломоновско решение да допусне до регистрацията и двете ДПС-та, без да отбележи час и номера, под които да бъдат вписани в интегралната бюлетина. Само мир да има! Но при изострящото се противоборство между двете групировки, като нищо може да се стигне и до трупове! Особено след като ЦИК нареди на двете коалиции да премахнат съкращението ДПС от имената си и отказа да регистрира „Новото начало“ на Пеевски за участие в частичните избори за кметове. Пеевски изригна срещу бившите си съпартийци в ЦИК, които го саботирали, и призова „Мистър Кеш“ да ги замени с други. Ето как „сарантът на етническия мир“ ДПС се превърна в най-голямата заплаха за мира и стабилността: не само на България, а и на цялото евроатлантическо пространство. Представяте ли си какво ще стане, ако на 11 септември ВАС отсъди, че не може една и съща абривиатура да фигурира в две различни коалиции. Което ще означава, че нито едно ДПС не е регистрирано за участие в изборите. Така че едната или и двете депесарски фракции ще останат извън 51-вото НС! То ще бъде нещо като политически земетръс от 9-та степен по скалата на Рихтер. И ще чуем обивения в корупция и злоупотреби между бившите „свърженици в престъплението“, каквито не сме и сънували. Понеже днес не бай Ганьо, а бай Делян и бай Доган правят избори. На този фон баталиите в Столетницата изглеждат като игра на тронове, под които тлеят въглини. Вярно е, че съдят постанови, че Атанас Зафиров представлява „БСП за България“, но това едва ли ще укроти страстите. Резултата от братоубийствените борби ще го видим на 27 октомври. В ПП-ДБ също близат рани, след като първо бяха напуснати, после отново прегър-

нати от „Да, България“, а от ДСБ решиха да останат след известното умуване. Засага от коалицията е изгонена само партия „ВОЛТ“ на Настимир Ананиев, с чиято регистрацията ПП влязоха в политиката и в управлението на страната. Изглежда и неблагоприятността е „евроатлантическа ценност“. Това ще продължи, докато се преброят плилците на 27 октомври и участниците в коалицията ПП-ДБ отчетат, че са загубили още няколко стотици хиляди свои избиратели. После - я камилата, я камиларят! При нова изборна загуба на избиратели може би и в ДСБ ще размислят и ще гласуват вот на недоверие на председателя си, бившия районен прокурор на Разград по времето на Тато Атанас Атанасов. Тоест ще прекратят злополучното му лидерство и ще напуснат вкупом нефелната коалиция с ПП. Отпадането и на ПП-ДБ от следващия парламент не е невъзможна хипотеза. Само си представете обаче какво ще представлява 51-ото НС без БСП, ДПС и ПП-ДБ? С кого ще сформираща коалиционен правителство Бойко Борисов, ако пак печели „с малко, но завиначи“? С „Взраждане“ и ИТН ли ще управлява ГЕРБ? Особено ако заради изглеждат като игра на тронове, под които тлеят въглини. Вярно е, че съдят постанови, че Атанас Зафиров представлява „БСП за България“, но това едва ли ще укроти страстите. Резултата от братоубийствените борби ще го видим на 27 октомври. В ПП-ДБ също близат рани, след като първо бяха напуснати, после отново прегър-

нати от „Да, България“, а от ДСБ решиха да останат след известното умуване. Засага от коалицията е изгонена само партия „ВОЛТ“ на Настимир Ананиев, с чиято регистрацията ПП влязоха в политиката и в управлението на страната. Изглежда и неблагоприятността е „евроатлантическа ценност“. Това ще продължи, докато се преброят плилците на 27 октомври и участниците в коалицията ПП-ДБ отчетат, че са загубили още няколко стотици хиляди свои избиратели. После - я камилата, я камиларят! При нова изборна загуба на избиратели може би и в ДСБ ще размислят и ще гласуват вот на недоверие на председателя си, бившия районен прокурор на Разград по времето на Тато Атанас Атанасов. Тоест ще прекратят злополучното му лидерство и ще напуснат вкупом нефелната коалиция с ПП. Отпадането и на ПП-ДБ от следващия парламент не е невъзможна хипотеза. Само си представете обаче какво ще представлява 51-ото НС без БСП, ДПС и ПП-ДБ? С кого ще сформираща коалиционен правителство Бойко Борисов, ако пак печели „с малко, но завиначи“? С „Взраждане“ и ИТН ли ще управлява ГЕРБ? Особено ако заради изглеждат като игра на тронове, под които тлеят въглини. Вярно е, че съдят постанови, че Атанас Зафиров представлява „БСП за България“, но това едва ли ще укроти страстите. Резултата от братоубийствените борби ще го видим на 27 октомври. В ПП-ДБ също близат рани, след като първо бяха напуснати, после отново прегър-

нати от „Да, България“, а от ДСБ решиха да останат след известното умуване. Засага от коалицията е изгонена само партия „ВОЛТ“ на Настимир Ананиев, с чиято регистрацията ПП влязоха в политиката и в управлението на страната. Изглежда и неблагоприятността е „евроатлантическа ценност“. Това ще продължи, докато се преброят плилците на 27 октомври и участниците в коалицията ПП-ДБ отчетат, че са загубили още няколко стотици хиляди свои избиратели. После - я камилата, я камиларят! При нова изборна загуба на избиратели може би и в ДСБ ще размислят и ще гласуват вот на недоверие на председателя си, бившия районен прокурор на Разград по времето на Тато Атанас Атанасов. Тоест ще прекратят злополучното му лидерство и ще напуснат вкупом нефелната коалиция с ПП. Отпадането и на ПП-ДБ от следващия парламент не е невъзможна хипотеза. Само си представете обаче какво ще представлява 51-ото НС без БСП, ДПС и ПП-ДБ? С кого ще сформираща коалиционен правителство Бойко Борисов, ако пак печели „с малко, но завиначи“? С „Взраждане“ и ИТН ли ще управлява ГЕРБ? Особено ако заради изглеждат като игра на тронове, под които тлеят въглини. Вярно е, че съдят постанови, че Атанас Зафиров представлява „БСП за България“, но това едва ли ще укроти страстите. Резултата от братоубийствените борби ще го видим на 27 октомври. В ПП-ДБ също близат рани, след като първо бяха напуснати, после отново прегър-

нати от „Да, България“, а от ДСБ решиха да останат след известното умуване. Засага от коалицията е изгонена само партия „ВОЛТ“ на Настимир Ананиев, с чиято регистрацията ПП влязоха в политиката и в управлението на страната. Изглежда и неблагоприятността е „евроатлантическа ценност“. Това ще продължи, докато се преброят плилците на 27 октомври и участниците в коалицията ПП-ДБ отчетат, че са загубили още няколко стотици хиляди свои избиратели. После - я камилата, я камиларят! При нова изборна загуба на избиратели може би и в ДСБ ще размислят и ще гласуват вот на недоверие на председателя си, бившия районен прокурор на Разград по времето на Тато Атанас Атанасов. Тоест ще прекратят злополучното му лидерство и ще напуснат вкупом нефелната коалиция с ПП. Отпадането и на ПП-ДБ от следващия парламент не е невъзможна хипотеза. Само си представете обаче какво ще представлява 51-ото НС без БСП, ДПС и ПП-ДБ? С кого ще сформираща коалиционен правителство Бойко Борисов, ако пак печели „с малко, но завиначи“? С „Взраждане“ и ИТН ли ще управлява ГЕРБ? Особено ако заради изглеждат като игра на тронове, под които тлеят въглини. Вярно е, че съдят постанови, че Атанас Зафиров представлява „БСП за България“, но това едва ли ще укроти страстите. Резултата от братоубийствените борби ще го видим на 27 октомври. В ПП-ДБ също близат рани, след като първо бяха напуснати, после отново прегър-

Когато някои разчитат МВР да им осигури изборно предимство и безнаказаност за изборната търговия, демократията, честността и прозрачността излизат през прозореца. Борбата е за подреждането на листите и осигуряването на избирателни места на „некои наши ора“, а не за честността на вота. Евроатлантизмът е въпрос на гледна точка и на интерес. Както казват задокеанските ни учители за „намагнитени“ хора като бай Делян: „Знаем, че той е кучи син, но наши кучи син!“

СЕКТАТА НА „СВИДЕТЕЛИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА ДПС“

От стр. 1

Но тоз, който е Божем философ, джевети и аталайци зурни надуват, бавни маанета пеят, кръшни кучеци по масите знойни помакни друсят. В ЦИК ношуват на столовете и масите. Прочели са , штудирали са дисертацията му на тема „Асиметричната онтология на социално-либералния вектор“ и просветителски я разясняват на тютюнобечрачки и гастарбайдери от Крумовград през Девин до Доспат. Те там са разбирачи на морфичния резонанс. Но парадигмата взе, че се обърна. Последната драматургия на „пазителя на етническия мир в

България“ е съвсем по сицилиански сценарий. Настръхнаха Сокол срещу Феномен, Син срещу Баща. И двамата не могат да не крадат. Крадат и лъжат, лъжат и пак крадат.

Във външнополитически план (Турция, Русия, САЩ и пр.) и на двамата не им вярват. Засага, защото преди президентските избори в Хегемония преди 5 ноември са затаили дъх и посланик Мъртън не знае какво да работи на територията ни. Ако не решат, че са им необходими за разпарчетосването на България като след евроатлантическия Берлински конгрес през 1878 г. Ба-

щата няма допуск до Турция, Синът Магнитски громи Русия, Путин и де шо види паметник от Руско-турската освободителна война като хибридна война срещу себе си. Затова засага войната изглежда като сицилианска, като при смяна на поколенията. Но! Да припомним. Паметта сочи, че ДПС бе регистрирана като партия с протекцията и по указанието на един от съвременните гробокопачи на България - съветския гражданин Андрей Луканов.

Мъртвият все още дърпа живите! Всъщност, да изнесем труповите!

Младият Делян Пеевски и още живият Илия Павлов.

Тероризъм е различаване на сметки или битка за някаква кауза, при която загиват невинни хора или се руши инфраструктура на държавата. Той може да се практикува както от отделен човек, от група на политическа или религиозна организация, така и от цели държави. Люлката на политическия тероризъм трябва да се търси в Европа, а не на изток от нея. След двете световни войни през XX век на Европа не и отива да поучава други цивилизации и народи на мир и хуманизъм. Тероризмът априори трябва да се отрича като антихуманен и неоправдан акт, който няма нищо общо с т.н. демокрация. В демократичните държави СМИ би трябвало да оформят обществено мнение „в тази посока“. Но дали правят това европейските медии наистина?

За индивидуалния терор безспорно всички СМИ в Европейския съюз са на едно мнение, но автосензурата им се задържава когато става въпрос за държавен тероризъм. От близките до нас държави да неотдавна за практикуване на *държавен тероризъм* можеха да бъдат сочени Турция (3000 унищожени курдски села) и Израел (хиляди избити палестинци включително деца). След преврата през 2014 г. в Киев ретрофашистското правителство на Украйна провеждаше в Донбас т.н. „Антитерористична операция“ (АТО), в резултат на която убитите са вече няколко хиляди цивилни граждани включително руски журналисти, бебета и бременни майки. Да сте забелязали някое СМИ у нас (с изключение на вестниците „Нова Зора“ и „Ататка“) или в развитите демокрации да издигна глас за това престъпление срещу човечеството и геноцид, прокудил вече над милион украинци в съседни държави и Израел? За съжаление атакуваният седмичник „Шарли Едбо“ не прави изключение.

Престъплението срещу френските карикатуристи беше откровенно и затова съчувствието и гнева на милиони хора бяха спонтанни. В същото време става ясно, че „Карикатура без граници“ ще поражда ответни реакции.

Нека сега да оставим за момент емоциите настрана и да се опитаме да дадем кратък отговор на следните въпроси:

- Кой създаде талибаните, Ал Кайда и IDIL? - **Съединените щати** (разбирай ЦРУ на САЩ). Който не вярва, нека прелисти книгата „Наследство от пепелища“ на Тим Уайнър.
- Кой започна т.н. арабска пролет в средиземноморските държави? - **САЩ**.
- Коя беше марйонетката, която подготви ЕС за нахлуване в Либия? - Президентът на Франция **Никола Саркози** заедно с евреина-философ **Бер-**

нар-Анри Леви. По такъв начин Саркози не върна парите, дадени му за президентската кампания през 2012 г. от Моамар Кадафи.

- Кой настояваше за военна операция в Сирия за сваляне на светското правителство на Башар ал Асад? - Следващият президент на Франция „социалистът“ **Франсоа Оланд**.

- Кой финансира въоръжаването на т.н. „опозиция срещу диктатора“? - **Саудитска Арабия** и **емирът на Катар** (първ приятел на българските управляващи).

- Кой даде старт и финанси-

ОТ ЕВРОМАЙДАН КЪМ ЕВРОДЖИХАД?

Румен ВОДЕНИЧАРОВ

ра Евромайदान в Киев? - **САЩ** с 5 млрд долара за последните години (според помощник-държавния секретар на САЩ Виктория Нуланд).

- Кой подкрепя ретрофашистите в Киев? - **САЩ**. Защо всички ръководители на преврата: Порошенко, Яценюк, Турчинов, Кличко, Коломойски, Зеленски, са евреи, а друг евреин Сорос заяви, че ЕС трябва да даде на Украйна поне 20 млрд долара, за да се противопостави на Москва, *защото „нападение срещу Украйна представлява нападение срещу Европа“*.
- Кой принуди европейските държави (вкл. България) да поддържат пагубни за тяхната икономика санкции срещу Русия? - **САЩ**.

От отговорите за кой ли път става ясно, че ЕС, населен с 20 млн мюсюлмани, не води самостоятелна политика, а е принуден да влиза в конфронтация с държави, в които основна религия е ислямът. **Транснационалните компании станаха по-силни от националните правителства**. Неoliberalната икономическа политика превърна много от мюсюлманите в маргинали, които стават човешки ресурс, лесен за привличане за радикален ислям респ. джихад. Последният е категоричен: **„Нашата Харта за правата на човека, нашата демокрация е шерият!“**. А Шериятът не смята живота на другите за висша ценност и всеки, който обидва пророка Мохамед не заслужава

друго освен смърт.

Френските политици не се замислиха, че на някои действия рано или късно ще трябва да се очаква отговор. Не може да финансираш и въоръжаваш бандити по цял свят, наивно мислейки, че тебе това няма да те засегне.

„Да напълним Европа с мюсюлмани, които нямат намерение да се интегрират, и после да рисуваме карикатури на пророка Мохамед - това е все едно да дърпам тигър за муцаците“.

Идеята за мултикултурализма се провали отначало в Македония (въпреки финансирането

после започнаха да ги бомбардират, ще последват ответни действия в страните от възможна „коалиция на железачите“.

Изглежда наистина сме свидетели на сблъсък на цивилизацията, който ще се води по технологията на мрежовите войни. Целта на САЩ е прозрачна. От сблъсъка с исляма държавите на ЕС и най-вече Русия да бъдат отслабени до степен на разпадане. Писателят Сергей Хелемендик (Словакия) назовавайки задкулисието в САЩ и Великобритания условно „уроди“ пишеше: *„Те са добрите момчета („сууд гайз“) и вече са решили*

Що се касае до настоящето на Марин льо Пен за референдум за възстановяване на смъртното наказание във Франция, то е два пътя по-наложително за България. Тежката престъпност не може да се бори без смъртно наказание. Битува една неистина подобна на известната теза на демократите, че „Държавата е лош стопанин“, а именно, че „Смъртното наказание не е възпираща мярка“ за престъпления като това срещу карикатуристите на „Шарли Едбо“. **Че това не е истина може да бъде проверено статистически с времето му възвждане. Но затова се неохотно не управляващи, а държавници**. Въщност французите разбраха, че ако осъществят контрол ще се въведе отново, а Шенген за „цигански държави“ като България и Румъния няма да има. *„Който иска да живее във Франция, трябва да остави куфара с шерията на границата!“* - предлага емигрантът Божидар Чеков и е прав.

Концепцията за права на малцинствата е порочна. Има права на гражданина, органично свързани със задължения към обществото, в което живее. **Този, който в името на нещо нарушава съществуващите закони, трябва да очаква санкция и не трябва да се надава на човешки права**.

Има и нещо обнадяващо след потресаващо общество трагедии. Посланията на националистическите партии като Националния фронт (Франция) стават все по-популярни. Лидерът г-жа Марин льо Пен светкавично направи предложението: първо - да се възстанови с референдум смъртното наказание, премахнато през 1980 г. и второ - да се отнема френското гражданство на виновни за тероризъм, ако те имат двойно гражданство.

Тук е мястото да припомним на еуропедутатите в Брюксел, че от години в южната граница на Европейския съюз зее пробойна, през която от Република Турция в България могат безпрепятствено да преминават десетки хиляди бивши наши сънародници с двойно гражданство. **Отново припомним, че не е голям проблем джихадисти да се снабдяват с български между-**

народни паспорти и да шета с терористични цели в страните на ЕС. В същото време комисииите в Народното събрание години наред остават глухи към призивите на Сдружение „Хелзински наблюдател-България“ за премахване на двойното гражданство, разрешено от правителството на Иван Костов без одобрение на Народното събрание. Те умуват как да построят „врата у поле“ и кой да пази телената ограда - армията или полицията. Но когато гръмне взрив в софийското метро, всички ще се окажат много загрижени.

Що се касае до настоящето на Марин льо Пен за референдум за възстановяване на смъртното наказание във Франция, то е два пътя по-наложително за България. Тежката престъпност не може да се бори без смъртно наказание. Битува една неистина подобна на известната теза на демократите, че „Държавата е лош стопанин“, а именно, че „Смъртното наказание не е възпираща мярка“ за престъпления като това срещу карикатуристите на „Шарли Едбо“. **Че това не е истина може да бъде проверено статистически с времето му възвждане. Но затова се неохотно не управляващи, а държавници**. Въщност французите разбраха, че ако осъществят контрол ще се въведе отново, а Шенген за „цигански държави“ като България и Румъния няма да има. *„Който иска да живее във Франция, трябва да остави куфара с шерията на границата!“* - предлага емигрантът Божидар Чеков и е прав.

Концепцията за права на малцинствата е порочна. Има права на гражданина, органично свързани със задължения към обществото, в което живее. **Този, който в името на нещо нарушава съществуващите закони, трябва да очаква санкция и не трябва да се надава на човешки права**.

Има и нещо обнадяващо след потресаващо общество трагедии. Посланията на националистическите партии като Националния фронт (Франция) стават все по-популярни. Лидерът г-жа Марин льо Пен светкавично направи предложението: първо - да се възстанови с референдум смъртното наказание, премахнато през 1980 г. и второ - да се отнема френското гражданство на виновни за тероризъм, ако те имат двойно гражданство.

Тук е мястото да припомним на еуропедутатите в Брюксел, че от години в южната граница на Европейския съюз зее пробойна, през която от Република Турция в България могат безпрепятствено да преминават десетки хиляди бивши наши сънародници с двойно гражданство. **Отново припомним, че не е голям проблем джихадисти да се снабдяват с български между-**

народни паспорти и да шета с терористични цели в страните на ЕС. В същото време комисииите в Народното събрание години наред остават глухи към призивите на Сдружение „Хелзински наблюдател-България“ за премахване на двойното гражданство, разрешено от правителството на Иван Костов без одобрение на Народното събрание. Те умуват как да построят „врата у поле“ и кой да пази телената ограда - армията или полицията. Но когато гръмне взрив в софийското метро, всички ще се окажат много загрижени.

Що се касае до настоящето на Марин льо Пен за референдум за възстановяване на смъртното наказание във Франция, то е два пътя по-наложително за България. Тежката престъпност не може да се бори без смъртно наказание. Битува една неистина подобна на известната теза на демократите, че „Държавата е лош стопанин“, а именно, че „Смъртното наказание не е възпираща мярка“ за престъпления като това срещу карикатуристите на „Шарли Едбо“. **Че това не е истина може да бъде проверено статистически с времето му възвждане. Но затова се неохотно не управляващи, а държавници**. Въщност французите разбраха, че ако осъществят контрол ще се въведе отново, а Шенген за „цигански държави“ като България и Румъния няма да има. *„Който иска да живее във Франция, трябва да остави куфара с шерията на границата!“* - предлага емигрантът Божидар Чеков и е прав.

Концепцията за права на малцинствата е порочна. Има права на гражданина, органично свързани със задължения към обществото, в което живее. **Този, който в името на нещо нарушава съществуващите закони, трябва да очаква санкция и не трябва да се надава на човешки права**.

Има и нещо обнадяващо след потресаващо общество трагедии. Посланията на националистическите партии като Националния фронт (Франция) стават все по-популярни. Лидерът г-жа Марин льо Пен светкавично направи предложението: първо - да се възстанови с референдум смъртното наказание, премахнато през 1980 г. и второ - да се отнема френското гражданство на виновни за тероризъм, ако те имат двойно гражданство.

Тук е мястото да припомним на еуропедутатите в Брюксел, че от години в южната граница на Европейския съюз зее пробойна, през която от Република Турция в България могат безпрепятствено да преминават десетки хиляди бивши наши сънародници с двойно гражданство. **Отново припомним, че не е голям проблем джихадисти да се снабдяват с български между-**

УНИЩОЖЕНИЕТО НА ПОТОМКИТЕ НА ЕВА

И замяната им с наследнички на злия демон Лилит

Иван СПИРДОНОВ

На всички ни е позната старозаветната история за Адам и Ева. Но някои са чували и за друга библейска жена.

В Кабала пише, че първата жена на Адам не била Ева, а някоя си Лилит. Според една версия на Сътворението тя е била първата създадена жена. Лилит напуснала Адам, защото не искала да е „под него“ – буквално (в полов акт) и преносно – мотивирани се с това, че Бог е създал и двамата от земя, от прст.

Лилит избягала край Червено море в земята на демоните и похотта. Там станала любовница на самия сатана.

Има поверие, че именно Лилит се преоблила на змия и дала на Ева ябълката на греха, за да докаже, че и „другата“ – Ева, не е съвършена.

Въпреки че историята за Лилит се е изгубила от канонизираната Библия, нейните дъщери „лилитите“, навещаят мъжете от хиляди години, причинявайки им нощни полиции. Затова християните ги наричали „блудници на ада“.

Има десетки неканонични

Иван СПИРДОНОВ

Вярвам в твърдението на хиляди учени от цял свят, че климатични промени има и че това е естествен процес. Земята преминава през цикли на затопляне и охлаждане и човешката дейност има минимална, да не кажа, нищожна вина за това.

Към средата на XIX век сме излезли от четиритогингодишен студен период, известен като „малката ледникова епоха“, и е започнала затопляне, което достига своя връх в последните години. После ще следва постепенно застудяване. Но човечеството ще оцелее и ще се справи с тези предизвикателства. По време на предния горещ период, по време на същинското Средновековие, светът е преживял няколко от най-страшните чумни епидемии, в които Западът губи половината си население. Затоплянето безспорно е било подпомагач пандемичните фактор.

Днес също може да се случи писания за Лилит и моля най-правоверните християни да не сърдят. В края на краищата дори и днес Лилит е доста известна именно като женски демон.

Да се върнем в настоящето! Какво виждаме в наши дни? Падналите пред рогатия глобални водачи превръщат съвременната жена все повече в Лилит. И това в най-голяма степен се отнася за бялата жена, за бившата християнка от европейската раса.

Днес тя е все по-рядко майка и все по-често – мениджър, все по-рядко домакиня и все по-често – меркантилен капириерист. Да не говорим, че жените започнаха да се състезават в спортове като бокс, борба и вдигане на тежести, започнаха да карат камиони и... общо взето, са на път напълно да изгубят женското, както, между другото се работи и сред мъжете. Те пък трябва да изгубят мъжкото.

Това е част от унищожението на нормалния пол, нормалното семейство и на нормалността като цяло. Божието творение ЧОВЕК трябва да бъде унищожено. Първо трябва да се смачка духовната му компонента. И тя вече е почти смачкана. Огромната част от бившите християни вече са сатанисти, защото са приели 7 гряха за свой морален кодекс, без значение дали са мъже или жени. Унищожението на женската същност само доразвива това цялостно разчовечаване.

Дори нещо повече – унищожението на жената – съпруга, майка и фундамент на семейството, само по себе си води до по-бързото превръщане на всички в безполюви, безродни, безрасови, безмозъчни и бездетни същества.

Но сатанистите не спират дотук. Те искат да унищожат не само духовната, нематериалната част. Искат да лишат Божието творение Човек и от образа и подобие Божие. Затова и мъжете заприличват на жени, а жените – на мъже. Затова са всички силиконови импланти, хилуарони, татуси и подобни. Искат, гадовете, колкото се може по-далеч да избяга човека от изконния образ и подобие на Бог.

Следващата компонента по пътя към материално унищожение е намаляването на раждаемостта, за което обсебена от Лилит съвременна дама играе значителна роля. В наши дни европейската жена ражда сред-

но 1.5 деца през живота си. Но това е официална статистика. В нея влизат и милионите мигранти жени от Африка и Азия. Иначе, ако гледаме само белите жени в ЕС, то няма да има и 1 дете средно на жена.

Нека само погледнем едно почти незабележимо днес явление – т. нар. „топли витрини“ в супермаркетите – готова храна за къщи. Това го има в почти всички вериги супермакети в Европа. Явно жените не бива да готвят. Те повече и не могат. Оттам нататък – имат възможност да гледат само себе си, да се самоусъвършенстват, както и да доусъвършенстват свободата си. Като продължение на това описание на битийността на модерната жена (поне на една част в нашата бяла общност), ето и няколко тезисно представени линии на „житийна нормалност“:

Модерна жена прави кариера, става мениджър или поне марчъндайзър, за да до-

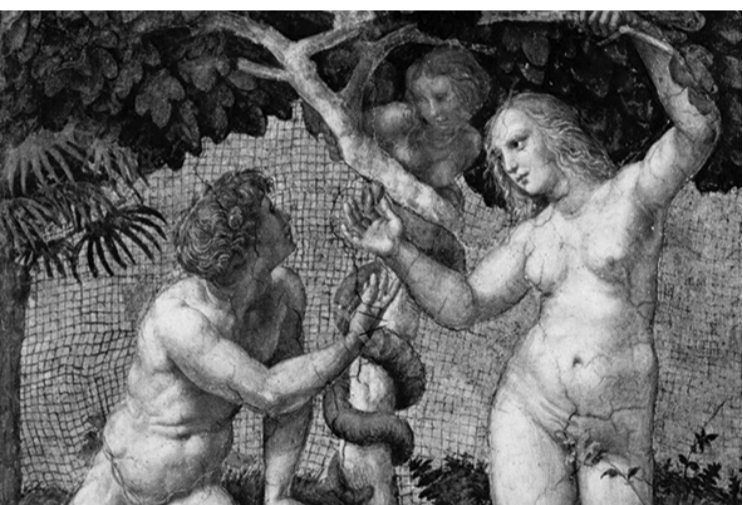
каже че мъжете са „рогат добитък“ (както се казваше княжката на другарката Лора Зигман);

За модерна жена е суперсекси да харчи безсмислено пари – колкото се може повече и повече, и, разбира се, за абсолютно ненужни боклуци.

В Западна Европа, предвид на „модността“ на всякакви LGBTQ, за голяма част от дамичайно, че именно феминизъм прекрасно се римува със сатанизъм. И не е никаква борба за права на жените, понеже те отдавна са пълни с такива, а си е замаяна на прекрасната Ева – първата позната ни съпруга и майка на всички хора, със злата, проклета либералка и индивидуалистка – главния женски демон Лилит.

Надявам се повечето да разберат. Също в този дух се надявам да разберат, че подкрепата за състезателки по женски бокс, борба или вдигане на тежести не е подкрепа на български спортистки, а е помощ за злите сили в борбата им за доунищожаване на Божието творение Човек!

Унищожението на жената майка, на потомката на Ева и замаяната и с потомка на злата Лилит е едно от най-ужасните престъпления срещу цивилизацията, извършено от глобалистките гурта в последните десетилетия.

ТРЯБВА ДА СЕ ВЪРНЕМ КЪМ НОРМАЛНОСТТА

нещо подобно, но вече медицината и хигиената са на друго ниво. Разбира се, не говорим за т.нар. ковид-19, а за истинска епидемия.

Може би, ако светът беше единен, нормален и справедлив, досега щяхме да сме смекчили влиянието на тези климатични цикли. Искрено се надявам и това някога да се случи.

Колкото до цялата широко пропагандирана борба с климатичните промени, това е поредна измамна игра на глобалните водачи, разбира се, за пари. Те, в типичния стил, превърнаха борбата със затоплянето в т. нар. пазар на въглеродни емисии, който милиарди. Вместо тези пари да служат дори и за привидна борба с изменението на климата, те се превърнаха в пореден фи-

нансов инструмент, започнат да се търгуват на борсите и да носят още и още печалби на финансовите спекуланти.

Нищо ново под слънцето. Следовниците на мамона се интересуват само от пари и печалби.

Но не е само това. Глобалистите намериха в страха от климатичен апокалипсис пореден коз за намаляване броя на населението.

Милиони двойки на Запад не създават деца, за да не влиязат на климата, понеже уж населването на Земята било виновенно.

Дори разкритията, че данните за повишаване на температурите са манипулирани, тъй като датчиците се поставяли предимно в големи градове, не намалиха страха, защото цялата пропагандна машина про-

дължава да го налага. Намалява използването на изкопаеми горива, опитват се да унищожат животновъдството и да принудят хората да ядат насекоми, понеже кравите и прасетата произвеждали много метан.

Опитват се да променят и битовия живот на милиони – да ги принудят да не пътуват и да не се къпят дори, за да не хаят енергия и да не произвеждат още и още опасни за климата вещества. Плашат хората, че ледовете на Северния и Южния полюс ще се стопят, нивото на Световния океан ще се вдигне и водата ще залее много крайбрежни градове.

Още преди години същите глобални гадове бяха преексплонирали страха от някаква озонова дупка в атмосферата, коя-

то, незнайно как, изведнъж изчезна.

И тук ще наблегна на една от моите любими теми – автомобилите. Уж заради климатичните промени натискът върху свободата на хората да пътуват се засили неимоверно. Налага се модата да се продават и купуват електромобили или хибриди с електрически и бензини или дизелови двигатели. Разбира се, отново всяко е пресметнато и това трябва да открие нови пазарни ниши и нови и нови милиарди в джоба на богатите.

Класическите бензини и дизелови автомобили продължават да поскъпват все повече и повече, понеже в цената им освен растящата печалба влиза и растящия въглероден данък. В най-голяма степен това се отнася за дизелите. Затова и повечето фирми спряха да правят леки коли с дизелов мотор.

На тяхно място трябва да се настанят коли с електрически двигатели.

На стр. 6

Училището е най-важната образователно-възпитателна институция на всяка модерна държава. Значението на подобна институция е осъзнавано още в дълбоката древност – в зората на зараждането на държавността и държавата. От тогава насетне тя преминава през различни организационни форми – частни, религиозни (у нас – и общински) и др. п., докато не се осъзнава, че най-целесъобразно и най-продуктивно е да бъде право и задължение на самата държава.

Развитието на техниката и технологиите, на различните видове културни, пропагандни, спортни и други обществени и частни институции даде възможност образование и възпитание да се постига и със средства, различни от тези на класическото училище. Но и в тази променена съвременна учебно-възпитателна среда, училището си остава най-важният и най-сигурен център за постигането на необходимите на обществото учебно-възпитателни цели и задачи.

Значението на училището за съществуването, функционирането и развитието на държавите е засвидетелствано от безброй ярки примери и от не по-малко на брой прозрения и съждения на знаменити и признати държавници, учени и мислители.

Станал е легендарен случаят с китайски император от ранната история на Поднебесната, който след решителна победа над противника се отказва да иска каквото и да било обезщетение с едно-единствено условие – да получи право държавата му да обучава и възпитава децата на победения. Защото това означава право да преформатира съзнанието и поведението на подрастващите по начин, който от бъдещи противници ги прави настоящи китайски

НАЙ-ВАЖНА ИНСТИТУЦИЯ ЗА

смишленици.

Ето още един пример. След Втората световна война Финландия като страна – съюзник на хитлеристка Германия, е сред победените. Наложени са ѝ репарации. Парите са малко. Не стигат за нищо и се налага трудно решение – да се избере приоритет. Финландският парламент решава това да бъде училището. Смясът на решението не се нуждае от коментар!

А ето пример и от далеч-

бите и пораженията по време на война той дълбокомислено заявил, че победите се коват не толкова от военначалниците в битките, колкото от учителите на ученическите скамейки.

Смисъла и значението на организираното образование и съпътстващото го възпитание отлично са съзнавали и нашите възрожденци. Достатъчно е в потвърждение на това да посочим рядкото в пределите на целия свят явление – изграждането (извън и дори въпре-

нието) са били авторитети като Иван Вазов, Константин Иречек, Иван Шишманов, Петко Каравелов, Петко Славейков, Константин Величков, Цанко Церковски, Стоян Омарчевски, Александър Фол, Илчо Димитров и др.

През тридесетте години на миналия век в българското училище се утвърждава и използва такава система на учено-класна и извънкласна работа, която дава завидни резултати. Още има хора които помнят или

ралелки, откриват се множество висши и полувисши учебни институти. Благодарение на това стана възможно за кратко време България да се насити с подготвени, знаещи и можели специалисти и с помощта на тях от неразвита, предимно земеделска страна, да се превърне в развита промишлено-аграрна държава със свое място в стопанското разделение на социалистическия свят и с бесспорен световен образователен, икономически и общодържавен авторитет.

Има един случай, който е показателен за равнището на тогавашното наше училище. През 1971 г. дошла на посещение като министър на образованието на Обединеното кралство (Англия) Маргарет Тачър, същата, която по-сетне е английски министър-председател (наричана в качеството си на такава Желязната лейди). Като химик по образование тя била заведена в клас с урок по химия в Старозагорски индустриален техникум. Отговорите и знанията на учениците толкова я впечатлили, та решила, че нарочно са ѝ организирани демонстрация на подобрани деца. Наложило се да я заведат и ѝ представят и други класове по неин избор. Резултатите били същите. Тогава и след поредица други проучвания и разговори тя се уверила, че това са достижения на цялостното българско образование и имал солидна общообразователна подготовка, изразени общокултурни интегреси, а и добри чуждозикови познания (предимно по френски език, който тогава е доминирал в Европа).

Промените в нашето училище, предприети след 1989 г., се оказаха катастрофални и в двете направления на организираното образование в България – обучение и възпитание.

В обществото ни битува раз-

спре добивът на ел. енергия от невъзобновяеми източници. И това е поредната проява на сатанизъмът.

Ако случайно скоро успеем по някакъв начин да се справим с глобалните гадове от Брюксел, Лондон и Давос, ще трябва изцяло да променим отношението си към екологията, а не само към климатичните промени. Трябва да се върнем към нормалност във всяко отношение, а за възстановяване на климата да разчитаме на естествени и природни средства като нови гори.

Всичко това, обаче може да стане само ако силите на добротата победят силите на злото в глобален мащаб.

УСПЕШНА ДЪРЖАВА Е УЧИЛИЩЕТО

бирането, че ключовите думи на т. нар. преход са лъжа и измама. По отношение на кураторите на този преход смисълът и съдържанието на тези ключови думи е в сила от самото начало на „промените“, та и досега. В смисъл, че те са имали ясна цел и за постигането ѝ съзнателно са заложили и на едното и на другото, за да смаят образователното равнище на подрастващите, но така, че веднага, та и да не се съпротивява.

Що се касае за домораслите изпълнители на кураторската воля, нещата са малко по-различни. В началото съсията започнаха и донякъде доведоха (включително тази в сферата на образованието) добронамерени и амбициозни наивници, повлияни от западната пропаганда, че всичко най-добро и прогресивно е тамошно приетение. С посредствени познавателни и мисловни възможности, те не си даваха сметка, че образованието е консервативна система и всяка груба намеса в нея води до разрушаването ѝ. Затова с лека ръка и без гузна съвест се заеха да я „демократизират“, обезправявайки учителите и възпитателите и възлагайки на социално още незрелите подрастващи почти неограничени права и никакви отговорности. Негласно наложиха и разбирането, че в учебния процес следва да се залага единствено на ученическия интерес и че полагащето на труд за усвояване на не толкова интересното (но за бъдещето им и това на обществото абсолютно необходимо!) познание като насилие над личността. Ведно с това, за да угодят на наставниците си за деидеологизация на учебните заведения, обявиха, че училището обучава, но не възпитава, като така разкъсваха взаимовръзката между образование и възпитание, иманентно присъща на тази система. В допълнение, бяха безобразно съдържателно осакатени, но за сметка на това обемно многократно уголемени учебните програми и свързаните с тях учебници и учебни помагала.

Впоследствие образователната разруха беше продължена от вече старателно подбрани, целенасочено инструктирани и доказали се с други прояви и на други места страстно надхрани западнофили със соросидни и българофобски тежениния и убеждения. Като краен резултат качеството на образованието и задачи на обучението в училищата се превърнаха в химера. Остана в училищното пространство само формалното удосто-

веряване за завършване на една или друга степен на обучението – свидетелството за завършено образование. С пълно право сега може да се каже, че не малко от днешните български училища се превърнаха просто в одипломирища.

Образователната разруха в страната ни е засвидетелствана от крайния ѝ резултат – безпросветност на преобладаващата част от обучаващите се и от осакатената тяхна нравственост и морал. Сега

господстващите в западния свят т. нар. евроатлантически ценности с пристрастени потребителски наглости и стремления. Ние, напротив, искаме нашите деца да са знаещи и можели, да са горещи български родолюбци, хора на честта и достойнството, активни и съзидателни граждани на свободна България, която те да развиват и възможват. Това прави училището и децата в тях поле на остър сблъсък между отродителите

и горещите родолюбци, от изхода от който сблъсък зависи ще бъде тя.

Училището е държавна институция. Поединично и пряко никой от нас не може сериозно да влияе върху налаганите и целенасочено провеждани от тази институция (по внушения, а и чрез директни указания откън) политики. Но въпреки това възможности за наше влияние има и те не са за подценяване.

Някои от тях касаят самите училища. В тях обучават и възпитават учители, голяма част от които си остават горещи родолюбци. Въпреки осакатените учебни програми и прекроените за опростачване учебници те могат чрез учебно-урочната си преподавателска работа да целенасочено възпитаниците си към нужните ни позитивни знания, в някой случай – и пряко да поднасят такива (каквато възможност дава например изчужаването на обществените дисциплини – история, лите-

ратура и др.) А и извънкласната работа (която сега е силно занемарена) е възможност да се обогатяват умствено и практически децата като се компенсират недостига на позитивни знания. Тази форма е и същинска благодат за патриотичното възпитание на децата чрез конкурси по теми от родното минало и литература, с посещения на музей и паметни места, с изучаване и опознаване на красивата природа и други забележителности и др. п.

Добрата новина е, че на отделни места това е традиция, която не е прекъсвала, на други – че вече започва, а и че има потенциална нагласа тя да стане още по-широка. Стремещт ни следва да бъде това да стане повсеместна практика. В случая пожеланието не е достатъчно. Би било добре някоя, а още по-добре – няколко патриотични организации да припознаят идеята и със своите организационни възможности да я превърнат в общонационално движение.

Значителни възможности за влияние има и в извънучилищната среда. Родителите, цялата родителска обществена, а и родолюбивите политически организации, както и тези с нестопански цели могат с дейността си да противодействат на по-нататъшната деградация на училището ни и зарибяването на децата ни чрез него с пагубните мантри от рода на джендърство, мазохизъм, идолопоклонство, вешолобии и т. н. Нашата активна позиция и намеса ще

бъде нужна при всеки последващ опит за доразсипване на училищното ни образование и възпитание.

Напоследък започна отново да се говори, че трябва да се предприемат незабавни мерки, за да се отгласне страната ни от позорните места на класиците ни по образованост и по умения на учениците да използват преподаваните в училището знания в живата практика. Целта привидно е благородна. Но като имаме

на Япония, позната ни доскоро като страната, постигнала за няколко десетилетия същинско икономическо чудо. При това – не за първи път! Казват, че там било стародавна традиция всеки, срещнал на пътя си императора, да му се поклони доземи. С едно изключение – това не се изисквало от учителите. И тук смисълът е показателен.

Да добавим и станало послонично прозрение на създателя на обединена Германия в края на деветнадесети век – канцлера Ото фон Бисмарк. По повод на спор за причините за по-

ки държавата) на цялостна учебно-възпитателна структура – българското възрожденско училище. Оттогава идва и досега продължава стремежът на всеки българин да дава мило и драго, за да образова децата си.

Нашето училище има богати и славни традиции, сравними с най-добрите по света. Нека си припомним, че в него са преподавали знаменити писатели, поети, книжари, учени – хуманитарни и естествоизпитатели, а министри на просвещението (по-късно – на образова-

ние) са били авторитети като Иван Вазов, Константин Иречек, Иван Шишманов, Петко Каравелов, Петко Славейков, Константин Величков, Цанко Церковски, Стоян Омарчевски, Александър Фол, Илчо Димитров и др.

През тридесетте години на миналия век в българското училище се утвърждава и използва такава система на учено-класна и извънкласна работа, която дава завидни резултати. Още има хора които помнят или

ТРЯБВА ДА СЕ ВЪРНЕМ КЪМ НОРМАЛНОСТТА

второ – цената на подаваната енергия от тези станции може безконтролно да става все по-скъпа; и трето – хората ще пътуват по-малко, тоест ще бъдат по-малко свободни и независими. Но глобалистите са превърнали тази си стратегия в мода. „Електрическата мобилност е манифестиране на грижата за опазване на околната среда.“

Пълни глупости! Западът използва повече и повече електромобили,

а старите дизелови и бензинови коли отиват в Африка, където продължават да бъдат вредните си емисии в общата атмосфера на общата ни планета Земя.

И това не е най-голямата глупост. В света продължава унищожението на горите, при все и да се говори за борба с климатичните промени.

Едно дърво произвежда около 250 кг кислород годишно. Едролитните и бързо растящи видове като пауловния произвеж-

дат над 2000 кг. На един човек са нужни около 740 кг кислород за година. Всеки може да пресметне. Да не говорим, че всяко дърво абсорбира между 50 и 100 кг въглероден двуокис годишно.

Вместо гори се „сеят“ огромни полета със слънчеви панели и хиляди вятърни електроцентрали. Доказано е, че и половината земя да покрием с тях, пак няма да ни стига токът, при положение че целият транспорт е електрически, а трябва да се

От стр. 5

Те изразходват електрическа енергия, която в значителна степен се произвежда от ядрено гориво, петрол или въглища, не по-малко опасни за природата от бензиновите двигатели. Освен това производството и после рециклирането на огромните батерии на електромобилите също изисква много енергия и в крайна сметка екологичната им полезност се свежда до нивото на нормален автомобил с двигател с вътрешно горене. Обаче целта е друга: първо – електромобилите имат ограничен пробег и се зареждат от електрически зарядни станции;

по всички европейски и световни класации за подготвеност на учащите се България заема едно от незавидните последни места. Бизнесът се оплаква от липса на подготвени изпълнителски и ръководни кадри и то при положение, че голяма част от някогашните производствени и други предприятия бяха ликвидирани, без на тяхно място да са се появили кой знае колко нови. Няколко десетки хиляди младежи и девойки на възраст от 16 до 28 г., по статистически сведения, нито работят, нито учат, главно като следствие от дефектите на банкрутиралото ни образование, довело до крещящо несъответствие между трудови потребности и подготвеност.

Звучи като клише, но е самата истина – децата са бедещето на България. Либералстващите глобалисти искат те да са слабо образовани, без рационални научни познания за обществото и неговото развитие, с имплантирано в младото им съзнание

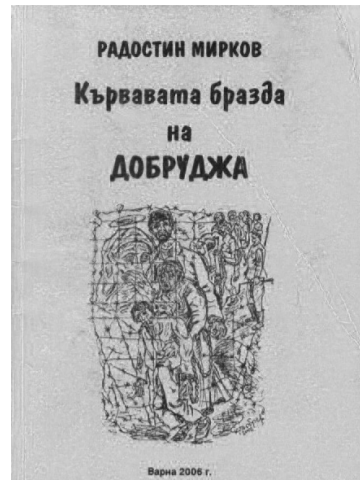
предвид досегашния горчив опит, когато със същите тези мотиви беше просто провалено наше образование, трябва да бъдем нащрек. Няма да е трудно да разберем какви са действителните цели, като видим кой организира и на кого се поверяват бъдещите промени – дали на доказали се професионалисти и родолюбци или на захранвани откън псевдоинститути, „научни“ центрове, всевъзможни „неправителствени“ (всъщност – чуждоправителствени) организации и подобрани лица от средите на познатите ни грантови „специалисти“.

Този път не трябва да допуснем чуждата воля да доопропаста националната ни храм на знанието и възпитанието, защото след това може вече да няма възможност за обратен път. А ако успеем сега, има надежда не само да възродим и надградим по-от рода на джендърство, мазохизъм, идолопоклонство, вешолобии и т. н. Нашата активна позиция и намеса ще

КЪРВАВАТА БРАЗДА НА ДОБРУДЖА

Радостин МИРКОВ

Посвещавам тази книга на моя дядо Радослав Мирков (2 януари 1896 - 2 юни 1982) от с. Гурково, Балчишко, който преживя ужасите на един от най-жестоките румънски пленнически лагери – Биволари в Молдова, от 1916 до 1918 г. и по чудо с бигство се спаси от смъртта. От 1800 български оцеляват около 400, сред които и той, за да ни разкаже своите безценни спомени.

1916 – Откарването

Лятото превалише знойно, горещо като в пещ. Полята – пълни с работници, които от тъмно до тъмно прибираха плодчетата на своя труд. Жътвата и харманът привършваха.

Влязох в село, село Гурково. Усетих някакво необичайно раздвижване. Спрях конете. Насрещна ме с задеда майка ми Мария. Посрещна ме с думите:

Хайде, Радославе, пригответъй се за път, сине. Румънският началник, шефът на поста (полицията), и примаренът (кметът) Русешку прочете списък на медана за град Меджидия. Ти си в списъка.

Усетих в гласа на мама хем надежда, хем отчаяние.

Какво ще правя в Меджидия? Войник ли ме вземат – попитах със свито сърце с мисълта, че ще служа на чужди, на румънците.

Ще карате каруците със зимница на скеле. Ще я продадете там.

Други от село ще има ли? Само аз ли ще заминавам?

Ще има, чедо, ще има. Няма да си сам. И Станко Добрев, Добри Николов, Петко Панев, Тодор Събев, та даже и поп Никола. Общо по списък сте 67 човека. Дано Бог и Дева Мария бдят над вас!

Влязохме в двора. Започнах да се мия и да се подготвям за път. От отворената врата на собата чух тати да казва на мама:

– Не е на хубаво тази работа, Марийо, не е на хубаво... Дано не ни затрият детето румънските пушници.

Баща ми Мирко добре познаваше правата на румънските „трошевци“. За най-малкото биеха и прибираха в поста. Знаеше как тия изедници издева-

телстваха над мирното българско население при всеки удобен случай.

Тръгнахме. Цяло село излезе да ни изпроводи. Румънските жандарми – десетина като охрана – ни поведоха към Меджидия. Изморени и пребити от работа, дремехме в каруците. Беше тежко пътуване. На разсъмяване пристигнахме в Меджидия. Какво видяха очите ни – стотици каруци като нашите и още пририждат ли, пририждат отвсякъде... Решихме да слезем да се поразтъпчем. Че като дойдохме двама румънски войници и без

Клането в с. Сребърна, снимка: книгата на Драгомир Пачов и Данаил Кацев от 1919 година.

нищо да кажат, ни замлатиха с прикладите на пушките, докато не се намерихме отново в каруците. Не можеш нито да слезеш, нито да се обадиш за нещо. Бой и без обяснения. Разбрах, че наистина нещата не са на добре. Правилно е имал опасения тати, не е била случайна и благословиата на мама. Оттук нататък ни очакваше ужасът, който никога не ще забравя.

Войници, качени на коне, с викове и бой с пръчки и приклади ни подкараха направо през полето. Бяхме около 400 души. Отпред и отзад по двама войника, отстрани – по десетина. Бяхме под постоянните кръсци, псувни и удари. Конете ни блъскаха отвсякъде, който паднеше, биваше жестоко налаган или убиван. Най-после конете намалиха ход и спряха, а ние изнемощели се проснахме като подкосени на разораната земя,

не можем да си поемем въздух. До нас мръсен гъол, но нали човек, за да не умре от жажда, е готов на всичко – пиехме като животни. Уплашени до смърт, не можехме да дойдем на себе си. Двама от войниците бяха отишли до малко селце недалеч от нас. Не мина много време, и ги видяхме как препускат обратно. Помислихме, че там ще ни настанят да ноцуваме. За всеобщ наш ужас бяхме подкарани с бой към селото. А там какво посрещане – около стотина селяни от двете страни ни удряха кой с каквото може, плюеха отгоре ни, дърпаха ни дрехите и крещяха: „Смърт на българите човекоядци, смърт!“ Отгоре ни хвърчаха мъртви кокошки, мърша, камъни, тор, помия... И всичко това се вършеше под доволния смях на войниците. Излязохме от селото след това нечовешко унижение. Изгелгяха ни на една откритата поляна, оградена със стари колове. Казаха, че тук ще се ноцува. Вечерите бяха влажни и студени. Добре че успях да скрия чувала, той ми беше спасението. Не знаех нито къде сме, нито

вете като добитък и ги тъпчеха вътре. Дойде и нашият ред. Влязахме през малък люк, колкото един човек да премине. Влязането и придвижването ставаше бързо и с бой. Най-трудно беше за по-възрастните, но и те не бяха пожалени. Отец Никола и бай Стоян Димитров се подхлъзнаха и паднаха на палубата. Войниците само това и чакаха – бой, бой! Тогава със Станко, Райно и Димитър се притекохме на помощ, вдигнахме ги. После ги вкарвахме в шлепа под постоянните налагания на мръсните мокани. Бяхме наблъскани към 200 човека. Нямахме място нито да седнеш, нито да легнеш. Уморени и пребити, заспивахме прави, като слагаме глава на рамото на другия. Не си чувствахме краката. Всичко по нас беше изтръпнало. Този ужас продължи цяла седмица, а шлеповете така и не помръдваха. Румънците са умували дали да ни потопят и издавят, или да ни ползват за работа. Явно второто беше напредло. Вътре в шлеповете – пъкъл. Стана ужасно, непоносимо, въздухът не достигаше. Отгоре

Обвинявахме нас за смъртта на 5000 румънски войници, които са спечелили героични битки, като стигат до София. За този си подвиг били наградени от правителството си с орден „Дунавска слава“. Бяха превърнати в герои, а истината бе съвсем друга. Небезпокоявана от никого, румънската войска стигнала до София. След това Българската армия за неимоверно кратко време я помита и изхвърля зад Дунава. 5000 хиляди войници за всеобщ срам са загинали от преяждане и препиване. Това всъщност представлява техният „велик подвиг“. Победата на Българската армия край Тутракан показва на света истинския подвиг и войнска чест. Румънските власти се бяха добре постарали да обработят тази невежа човечко-обна маса, готова да ни разкъса. Не те считаха за пленени убийци, а България – за най-омразния враг, който чоквойска Румъния бе победила.

– Стройте се всички! – разнесе се прегракналият глас на Йонеску. – Войници, действайте!

А те като че ли чакаха само тази заповед. С ритници, приклади и безброй хули и обиди ни заподреждаха в колоната и

паднаха капки от дишането ни. Носеше се отвратителна мирназма от нуждите ни, от повърщане. Храна не получавахме. От време на време войникът от палубата пускаше по една стъкленица мръсна дунавска вода. По едно време един от войниците извика:

Който иска по нужда, да излезе горе.

Изкачиха се десетина, не бяха от нашето село. Оказа се, че било капан. Чухме изстрели, викове и повече не ги видяхме. Дунав се багреше в кръв, шлеповете се превръщаха в истински ковчези. Много хора не издържаха и умряха през тази седмица. Само в нашия шлеп починаха 25 човека. Въпреки че молахме войниците да ги изнесем, не получавахме никакъв отговор. Представте си само ужаса да оставят труповете заедно с нас, живите, докато преми-

нем Дунава. След стъпване на отсрещния бряг в Браила, отчаяни и съкрушени, изваждаме полуразложените тела, а румънците отдалече нареждаха да ги отнесем и наредим до голям савтък със слама. Мизерията и гледката бяха ужасни. Не ни позволиха дори да ги погребем като християни. Безочвечието стигна дотам, че румънските войници оставиха кучетата да късат от месата им.

– Стройте се – развика се началникът Йонеску.

Войниците ни сториха в дълга колона, като използваха за това прикладите или сопите си. А си посямля да изохаш или да се обадиш – горко ти! Пребиваха те като куче. Стискахме зъби и мълчахме. Образува се дълга върволица от около 2000 човека. Всеки трябваше премине през помешенията на гарата. Трябваше да се извърши поименна проверка, преди да ни качат във влака. Докато чакаме мълчания реда си, трябваше да преглъщаме и гаврата на местното население, излязло да ни види. Отгоре ни се посипаха камъни, деца ни плюеха, жени ни кълнях. Всички крещяха, насясквани от войниците, които пък бяха „героите“. Получавахме големи обиди като „Вие, мръсни българи, изнасилвали сте нашите жени, убивали сте ги и сте ядали месата им. Вие, варвари, сте хвърляли нашите братя и сестри в ями и живи сте ги заравяли. Клади сте малки деца, болни и старци!“

Обвинявахме нас за смъртта на 5000 румънски войници, които са спечелили героични битки, като стигат до София. За този си подвиг били наградени от правителството си с орден „Дунавска слава“. Бяха превърнати в герои, а истината бе съвсем друга. Небезпокоявана от никого, румънската войска стигнала до София. След това Българската армия за неимоверно кратко време я помита и изхвърля зад Дунава. 5000 хиляди войници за всеобщ срам са загинали от преяждане и препиване. Това всъщност представлява техният „велик подвиг“. Победата на Българската армия край Тутракан показва на света истинския подвиг и войнска чест. Румънските власти се бяха добре постарали да обработят тази невежа човечко-обна маса, готова да ни разкъса. Не те считаха за пленени убийци, а България – за най-омразния враг, който чоквойска Румъния бе победила.

– Стройте се всички! – разнесе се прегракналият глас на Йонеску. – Войници, действайте!

А те като че ли чакаха само тази заповед. С ритници, приклади и безброй хули и обиди ни заподреждаха в колоната и

паднаха капки от дишането ни. Носеше се отвратителна мирназма от нуждите ни, от повърщане. Храна не получавахме. От време на време войникът от палубата пускаше по една стъкленица мръсна дунавска вода. По едно време един от войниците извика:

Който иска по нужда, да излезе горе.

Изкачиха се десетина, не бяха от нашето село. Оказа се, че било капан. Чухме изстрели, викове и повече не ги видяхме. Дунав се багреше в кръв, шлеповете се превръщаха в истински ковчези. Много хора не издържаха и умряха през тази седмица. Само в нашия шлеп починаха 25 човека. Въпреки че молахме войниците да ги изнесем, не получавахме никакъв отговор. Представте си само ужаса да оставят труповете заедно с нас, живите, докато преми-

нем Дунава. След стъпване на отсрещния бряг в Браила, отчаяни и съкрушени, изваждаме полуразложените тела, а румънците отдалече нареждаха да ги отнесем и наредим до голям савтък със слама. Мизерията и гледката бяха ужасни. Не ни позволиха дори да ги погребем като християни. Безочвечието стигна дотам, че румънските войници оставиха кучетата да късат от месата им.

– Стройте се – развика се началникът Йонеску.

Войниците ни сториха в дълга колона, като използваха за това прикладите или сопите си. А си посямля да изохаш или да се обадиш – горко ти! Пребиваха те като куче. Стискахме зъби и мълчахме. Образува се дълга върволица от около 2000 човека. Всеки трябваше премине през помешенията на гарата. Трябваше да се извърши поименна проверка, преди да ни качат във влака. Докато чакаме мълчания реда си, трябваше да преглъщаме и гаврата на местното население, излязло да ни види. Отгоре ни се посипаха камъни, деца ни плюеха, жени ни кълнях. Всички крещяха, насясквани от войниците, които пък бяха „героите“. Получавахме големи обиди като „Вие, мръсни българи, изнасилвали сте нашите жени, убивали сте ги и сте ядали месата им. Вие, варвари, сте хвърляли нашите братя и сестри в ями и живи сте ги заравяли. Клади сте малки деца, болни и старци!“

Обвинявахме нас за смъртта на 5000 румънски войници, които са спечелили героични битки, като стигат до София. За този си подвиг били наградени от правителството си с орден „Дунавска слава“. Бяха превърнати в герои, а истината бе съвсем друга. Небезпокоявана от никого, румънската войска стигнала до София. След това Българската армия за неимоверно кратко време я помита и изхвърля зад Дунава. 5000 хиляди войници за всеобщ срам са загинали от преяждане и препиване. Това всъщност представлява техният „велик подвиг“. Победата на Българската армия край Тутракан показва на света истинския подвиг и войнска чест. Румънските власти се бяха добре постарали да обработят тази невежа човечко-обна маса, готова да ни разкъса. Не те считаха за пленени убийци, а България – за най-омразния враг, който чоквойска Румъния бе победила.

– Стройте се всички! – разнесе се прегракналият глас на Йонеску. – Войници, действайте!

А те като че ли чакаха само тази заповед. С ритници, приклади и безброй хули и обиди ни заподреждаха в колоната и

паднаха капки от дишането ни. Носеше се отвратителна мирназма от нуждите ни, от повърщане. Храна не получавахме. От време на време войникът от палубата пускаше по една стъкленица мръсна дунавска вода. По едно време един от войниците извика:

Който иска по нужда, да излезе горе.

Изкачиха се десетина, не бяха от нашето село. Оказа се, че било капан. Чухме изстрели, викове и повече не ги видяхме. Дунав се багреше в кръв, шлеповете се превръщаха в истински ковчези. Много хора не издържаха и умряха през тази седмица. Само в нашия шлеп починаха 25 човека. Въпреки че молахме войниците да ги изнесем, не получавахме никакъв отговор. Представте си само ужаса да оставят труповете заедно с нас, живите, докато преми-

нем Дунава. След стъпване на отсрещния бряг в Браила, отчаяни и съкрушени, изваждаме полуразложените тела, а румънците отдалече нареждаха да ги отнесем и наредим до голям савтък със слама. Мизерията и гледката бяха ужасни. Не ни позволиха дори да ги погребем като християни. Безочвечието стигна дотам, че румънските войници оставиха кучетата да късат от месата им.

– Стройте се – развика се началникът Йонеску.

Войниците ни сториха в дълга колона, като използваха за това прикладите или сопите си. А си посямля да изохаш или да се обадиш – горко ти! Пребиваха те като куче. Стискахме зъби и мълчахме. Образува се дълга върволица от около 2000 човека. Всеки трябваше премине през помешенията на гарата. Трябваше да се извърши поименна проверка, преди да ни качат във влака. Докато чакаме мълчания реда си, трябваше да преглъщаме и гаврата на местното население, излязло да ни види. Отгоре ни се посипаха камъни, деца ни плюеха, жени ни кълнях. Всички крещяха, насясквани от войниците, които пък бяха „героите“. Получавахме големи обиди като „Вие, мръсни българи, изнасилвали сте нашите жени, убивали сте ги и сте ядали месата им. Вие, варвари, сте хвърляли нашите братя и сестри в ями и живи сте ги заравяли. Клади сте малки деца, болни и старци!“

Обвинявахме нас за смъртта на 5000 румънски войници, които са спечелили героични битки, като стигат до София. За този си подвиг били наградени от правителството си с орден „Дунавска слава“. Бяха превърнати в герои, а истината бе съвсем друга. Небезпокоявана от никого, румънската войска стигнала до София. След това Българската армия за неимоверно кратко време я помита и изхвърля зад Дунава. 5000 хиляди войници за всеобщ срам са загинали от преяждане и препиване. Това всъщност представлява техният „велик подвиг“. Победата на Българската армия край Тутракан показва на света истинския подвиг и войнска чест. Румънските власти се бяха добре постарали да обработят тази невежа човечко-обна маса, готова да ни разкъса. Не те считаха за пленени убийци, а България – за най-омразния враг, който чоквойска Румъния бе победила.

– Стройте се всички! – разнесе се прегракналият глас на Йонеску. – Войници, действайте!

А те като че ли чакаха само тази заповед. С ритници, приклади и безброй хули и обиди ни заподреждаха в колоната и

паднаха капки от дишането ни. Носеше се отвратителна мирназма от нуждите ни, от повърщане. Храна не получавахме. От време на време войникът от палубата пускаше по една стъкленица мръсна дунавска вода. По едно време един от войниците извика:

Който иска по нужда, да излезе горе.

Изкачиха се десетина, не бяха от нашето село. Оказа се, че било капан. Чухме изстрели, викове и повече не ги видяхме. Дунав се багреше в кръв, шлеповете се превръщаха в истински ковчези. Много хора не издържаха и умряха през тази седмица. Само в нашия шлеп починаха 25 човека. Въпреки че молахме войниците да ги изнесем, не получавахме никакъв отговор. Представте си само ужаса да оставят труповете заедно с нас, живите, докато преми-

САМО НЕ МИ КАЗВАЙТЕ, ЧЕ НЕ ВИЖДАТЕ

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

и който разчита на правосъдие, е наивник и глупак. Правосъдие има само за този, който може да си плати. И да подкупи съдиите и прокурорите. И не само да ги подкупи, а да ги купи.Никога не съм си представял, че можем да я докараме дотам – да треперим дали следващият ни министър-председател няма да плаче за майка си и да е кръгъл идиот и бандитът над бандитите да върти на пръста си държавата. Така са ми се селили фигурите от всички партии и спектри, че мога да ги подреда, без да мисля много: **Бойко Борисов, Сергей Станишев, Делян Пеевски, Елена Йончева, Ахмед Доган, Йордан Цонев, Корнелия Нинова, Борислав Гуцанов, генерал Наско, Иван Костов, Симеон Сакскобурготски, Христо Иванов, Кирил Петков, Асен Василев, Габриел, Мендел и накрая, разбира се – Менделсон, Моцарт, Пашата, Чука, Кирката, Очите, Сърцето, Мозъка и още хиляди знайни и незнайни герои от прехода.** Мислел ли съм си някога, расчелна на кървави хапки. Собствеността на заботателите бандити, политици, банкери и всякакви такива слуги трябва да бъде отнета. В България законите не действат и на практика няма такива. Полицията се изроди, станала бандитска силова структура и се превърна в башибозук. Съд и прокуратура не съществуват

КЪРВАВАТА БРАЗДА НА ДОБРУДЖА

блъскаха по двама-трима вътре в гарата. Така от стая в стая, почти на бегом трябваше да кажем имената си. **Боят като градушци се стоварваше отгоре ни. Който успееше да се измъкне от тази касапница, в полусъяс беше вкарван в товарни вагони.** Тия, които бяха пребити в несъяс, войниците извличаха през странични врати и ги хвърляха в помийната яма. Това ли беше тя, Великата Румъния? Не, това беше една сган, способна на какви ли не нечовешки жестокости. Убиваха деца само защото плачат, старците – защото изнемогват, изнасилваха дете пред майка и майка пред детето. **Гавреха се с попове, като им скубеха брадите и ги караха да шепват кръст от изпразнения. Насилваха ходжи да ядат сланина, като я тикаха в устата им. Караха ги да се кръстят против вярата им и ги разстрелваха. А най-жестокото, което и най-болният мозък не може**

„В МЕКАТА ЕСЕН“

РАЗПАДЪТ НА ЕПИЧЕСКОТО СЪЗНАНИЕ

тка на доброто със злото.

За това пише българската литература и това може да се прочете в литературата от 40-те години и особено в творчеството на авторите, които тогава навлизат в нея.

Валери Петров, Венцеслав Кисьов и Иван Гранитски

Но в края на 50-те и в началото на 60-те години реалностите са различни. Онази велика енергия, която преобрази политически и икономически българския свят, вече е разколебена, отслабена и стихваща. Ентусиазмът е отминал и сега се поддържа изкуствено, за да не отслабне доверието в новата система. Това, разбира се, е съвсем нормално – особено след революцията и войната, когато е необходимо да се мобилизира нацията за възстановяване на разрушеното. Но обществото и нацията са съставени от хора. Те се уморяват и отегчават. А когато виждат, че резултатите, колкото и да са впечатляващи в материалната сфера и икономиката, не са онова, за което са мечтали, започват да се питат защо е така, каква е причината и дали революцията не е предала и опорочена от самите ѝ врагове и противници.

Но не само българската революция стихва в края на 50-те и началото на 60-те години, но цялото човечество предстои да извърши нов преход в нова епоха. А там не го очаква нищо добро.

За поколението на 60-те години това е време на нов порив на духа. Сега се събира духовната енергия на света, за да осмисли предишният опит и се родят нови идеи, представи, образи и нов човек. За творците от 40-те години, които продължават активно да пишат, понеже да навлезли в своята творческа зрелост, е настъпил моментът на равновесие. На личната, но и на обществена равностметка, за да се отчете извършеното и се осмис-

ли опитът. Натрупали са се достатъчно съмнения и разкорования, а те не бива да бъдат отминавани, сякаш не са забелязани. Те имат дълбок смисъл, а не са проява на лична умора и липса на уве-

Валери Петров, Венцеслав Кисьов и Иван Гранитски

реност и сили. Двете поколения се срещат в историята и в нейното осмисляне. По-възрастните трябва да проверят устойчивостта на идеите, които са завещали на младите. А на младите от своя страна е възложено да направят историческа равностметка и да подготвят обществото и литературата за изпитанията на предстоящия преход към новата епоха.

Дилемите, пред които е изправен българският свят, са много и сложни, за да е възможно тяхното бързо разрешаване. Но времето бърза, историята отново ускорява своя ход.

А ние стигаме до забележителната поема на Валери Петров „В меката есен“ (1960).

Поемата започва със завръщането на семейството от почивката на море. Почивката е приключила и обичайният живот започва отново. Новото начало е като започване от там, където еждневието преди е завършило. Изминало е не чак толкова дълго време, за да бъде пресъздава еждневието. Но процесът само е започнал, напредва, ала не е приключил. А епическият жанр, какъвто е епическата поема, го описва и изразява. Засилва се вниманието на лирическият персонаж към всичко, което да се замисли над неща, които преди е отминавал, защото не ги е забелязвал. Смятал ги е като незначителни. Няма обаче незначителни неща в живота на човека. Този личен и битов факт в поемата придобива символически смисъл и се превръща в състоя-

ние на обществото и литературата. Времето изпитва острота нуждата от обглеждане на миналото, от равностметка, за да открие къде и в какво е срещило, да отстрани грешките и възвърне предишната

Валери Петров, Венцеслав Кисьов и Иван Гранитски

ние на обществото и литературата. Времето изпитва острота нуждата от обглеждане на миналото, от равностметка, за да открие къде и в какво е срещило, да отстрани грешките и възвърне предишната

ние на обществото и литературата. Времето изпитва острота нуждата от обглеждане на миналото, от равностметка, за да открие къде и в какво е срещило, да отстрани грешките и възвърне предишната

ние на обществото и литературата. Времето изпитва острота нуждата от обглеждане на миналото, от равностметка, за да открие къде и в какво е срещило, да отстрани грешките и възвърне предишната

ние на обществото и литературата. Времето изпитва острота нуждата от обглеждане на миналото, от равностметка, за да открие къде и в какво е срещило, да отстрани грешките и възвърне предишната

не работим с такава страст и увлечение за добруването на хората, а сме се свили в черупките си и се пазим някой да не ни извади от тях.“ Тези въпроси и страхове ще видим в цялата литература от онова време. В колективистичния тип общество се засилват центробежните сили и няма кой и как да ги овладее и спре, за да не настъпи краят.

Лирическият персонаж и авторът си задават тежките въпроси, но не трагично. За тях е ясно, че въпросите ще оздравят положението, ще отрезвят тези, от които са провокирани и към които са отправени. Те са израз на висока гражданска отговорност, на загриженост и любов към делото, а не на отчаяние. Още е твърде рано за отчаяние!

Но е наистина време за равностметка. И то честна, отговорна. Лирическият персонаж намира, че вината за появяващите се повече неблагодарности... И все пак, дълбоко в душата на всеки непредубеден човек остава неприятен и мътен налет.

Пред нашите очи се извършва пълната ликвидация на така нареченото *международно право* (впрочем такова право никога не е имало - то е за заблуда на нещастния плебс). И ако има нещо положително в цялата либийска вакханалия, това е поредната възможност хората малко да си поотворят очите и да видят, кои са „лошите“ и кои са „добрите“. Тук много ще ни помогне американският сенатор Джон Маккейн, бивш кандидат-президент на републиканците в САЩ. Ето какво заявява той: „Следващият е Башар Асад, да се затова Русия и Китай. При тях е много неспокойно, хората искат свобода. Ватърът на промените става все по-силен и ако аз бях Владимир Путин, не бих се чувствал толкова самоуверено в Кремъл заедно с своята клика от КГБ. И не бих почитал заедно с китайския президент Ху и с още няколко души, решаващи съдбата

Валери Петров събира в поемата си минало, настояще и бъдеще; той разсъждава за тях като своя лична съдба, но и като съдба на всички. И се мъчи да изгради българския свят по нов мащаб и с нов смисъл.

Реалният живот все пак не може дълго да продължава само с патос и спомени. Или само с герои и мъченици. Още повече когато виждаш, че идеалът все повече се опорочава. Но той се опорочава, защото е лесно формулиран, а не е изведен от реалността, не отчита нейните особености, трудности, противоречия. Той изисква слепата вяра, безпрекословно съгласие с него и отдаване докрай. В една революционна борба, в конспирацията, войната, когато всяко колебание или съмнение може да доведе до капитулация, измяна и предателство, това е закон.

„Какво става?“ – се пита лирическият персонаж заедно с автора. „Защо вече не сме, каквито бяхме преди и

ЗА НАШЕТО БЪЛГАРСКО ОЦЕЛЯВАНЕ

Геополитическите и цивилизационни последици след „сагата Либия“

Евгений ГИНДЕВ

Сагата с Либия е на привършване - НАТО и евроатлантическите държави победиха. Трябва да се радваме и ние, българите, нали сме вече в съвсем друга цивилизационна и стратегическа орбита - членове на НАТО и на ЕС. Пък и Кадафи ни създаде не малко неприятности... И все пак, дълбоко в душата на всеки непредубеден човек остава неприятен и мътен налет.

Пред нашите очи се извършва пълната ликвидация на така нареченото *международно право* (впрочем такова право никога не е имало - то е за заблуда на нещастния плебс). И ако има нещо положително в цялата либийска вакханалия, това е поредната възможност хората малко да си поотворят очите и да видят, кои са „лошите“ и кои са „добрите“. Тук много ще ни помогне американският сенатор Джон Маккейн, бивш кандидат-президент на републиканците в САЩ. Ето какво заявява той: „Следващият е Башар Асад, да се затова Русия и Китай. При тях е много неспокойно, хората искат свобода. Ватърът на промените става все по-силен и ако аз бях Владимир Путин, не бих се чувствал толкова самоуверено в Кремъл заедно с своята клика от КГБ. И не бих почитал заедно с китайския президент Ху и с още няколко души, решаващи съдбата

Посоченият списък „pro et contra“ напълно се асоциира със заете позиции от тези държави относно вътрешнолибийския конфликт. Едва ли такава благодарност са очаквали в Кремъл всички погребавци режима на „режима на Кадафи“ - последствията за Русия ще се окажат много неприятни. Русия не само

на 1,3 милиарда души на Китай“ (24.08.2011 - www.iraqwar.mirror-world.ru). Я виж ти какъв юнак! Да бяха го изпратили заедно с американския десант от 200 души, който шурмува Триполи, та дано се срещне лично с полковника и като мъже да решат своя спор.

Подобни изказвания са предупредения към ръководителите на всички държави в света „да внимават“ каква политика ще провеждат. В най-голяма степен това се отнася за Русия, а другите - да му мислят. Аз не говоря за България, защото каква държава сме ние е видно и се знае какви политики са днешните български шмекери...

Руското ръководство напълно съзнателно възприе западната политика, предпочитайки собствената си репутация пред икономическите интереси на страната (KM.RU - 24.08.2011). Неоднократно отрицателни изказвания за Кадафи лично на президента Медведев и приетите санкции срещу него и най-близките му сътрудници не запазиха интересите, защитавани от руската управляваща прослойка. Позицията на Преходния национален съвет на Либия е ясна: „Ние нямаме проблеми със западните компании - италиански, френски и британски. Но имаме някои политически въпроси към Русия, Китай и Бразилия“.

Посоченият списък „pro et contra“ напълно се асоциира със заете позиции от тези държави относно вътрешнолибийския конфликт. Едва ли такава благодарност са очаквали в Кремъл всички погребавци режима на „режима на Кадафи“ - последствията за Русия ще се окажат много неприятни. Русия не само

няма да бъде допуснат до нефта и газа, до железопътната инфраструктура и до оргжейния пазар на „нова“ Либия. Русия ще бъде дискредитирана политически и ще загуби остатъците от своя авторитет по света като суверенна държава.

Жалкото е, че поредното предателство беше изключително глупаво, неадекватно, без елементарното разбиране, че разплатата ще дойде много бързо. (Цитат KM.RU - 23.08.2011).

Подобен стил на руската външна политика остави великата славянска държава без приятели и симпатизанти, изолира я ментално и мирогледно и по този начин отслаби собствените ѝ резистентни възможности. Руската управляваща прослойка не трябва да се учудва от засилващите се русофобски настроения в различните страни, от дълбоко съществуващото у много европейски народи презрение към руснаците. Ако се погледне географската карта, няма гранична на Русия страна, в която да обичат сегашна Русия. Планетарното, геополитическо значение на Руската федерация трудно се осъзнава на битово равнище и точно това с успех използват нейните врагове. Очевидните усилия на Русия да участва заедно със САЩ, ЕС и Китай в управлението на света са мираж и утопия.

Видя се достатъчно ясно, че по въпросите за Либия никой не ѝ обръща сериозно внимание и не отчита нейната въздържаност и опит за балансиране. Игнорират я дори такива „второстепенни велики държави“ като Франция и Великобритания. За САЩ няма какво и да говорим.

Кой тогава ще повярва, че Русия може да защити, при нужда, своите приятели? Че може да им помогне?

Ще цитираме част от Обръщението на Белградското общество за сръбско-руска дружба (25.05.1999 г.) по време на агресията на НАТО срещу Югославия: „Ако с помощта на останалите, запазил разума си свят, ти не спреш разюзданите пълчища на НАТО и техните безумни опустошителни нападения и при това не защитиш себе си и своите интереси и тук, в Сърбия, утре вече, скъпа Русия, на тази земя никой няма да ти помага и ти няма да има на кого да се опречи.“

Председател на обществото Проф. Миомир Вукобратович“. Какво още може да добавим? Може би последния вопъл на поруганата сръбска гордост: „Извинявай, Русия. Ние, сърбите, не можем да бегаме повече с теб в никакъв съюз, докато ти не започнеш да се управляваш сама и докато не престанеш да търгуваш със своите съюзници и да ги продаваш за грошовете и празни лозунги...“ (из книгата на Стефан Анчев - Русия и „мировторците“ над Югославия. „Фабър“. В.Търново, 2002. Стр.270-272).

Точка ще сложи известният Збигнев Бжежински, когато коментира термина „руски елит“: „Какъв е този ваш елит, ако всичко, което той има, се съхранява у нас и ние напълно го контролираме? Това са наши клиенти, а не ваш елит!“

Стова е казано всичко. Докато Русия не изгради собствен военно-политически блок, който да бъде в със-

е и „наивният оптимизъм“, който пък скрива слабостите и наивно се мъчи да внушава убеждението, че всичко е наред и нищо не се нуждае от корекция и коректив. Крайният консерватизъм и наивният оптимизъм се срещат в българската литература от онова време, ала тази литература е слаба, нехудожествена и не е оставила следи в историята.

Валери Петров избягва не просто тези крайни проявления на следреволюционното време, но подлага явленията, които изразява и описва, на дълбок и трезв анализ, тълкуване и оценка, за да открие в тях истината. Без съмнение това е сигурен знак за значимостта на неговите художествени усилия.

Поемата „В меката есен“ не губи своя смисъл и въздействие и върху днешния читател.

тояние да се противопостави на Запада и на неговия военен альянс, и не престане унижено да се мъчи да се договаря с тях за осигуряване на мир и сигурност в Европа и в света, дотогава хората с умиление ще си спомнят за историческото величие на Съветския съюз.

За 200 години (от времето на Петър Първи) Русия не можа да разбере Запада, а сега, оказва се, за Изтока „няма време“. Какво точно е избрала Русия, не е съвсем ясно. По едно време Путин говореше за многополярност. Другите уточняват, че все пак пътят на Русия е на Запад. И че ако трябва, репресивната руска армия пак ще мине през Берлин и Париж, че и по на Запад, за да се забераат. Само после да няма викове и кръсиди колко лошо ги е тъпкал Путин.

„Нова Зора“, Брой 35, 2011 г.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ

Проф. д-к. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГОЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р инж. Стефан ДИМИТРОВ
Акад. Николай ХАМТОВ
Проф. д-р инж. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“
София, ул. „Тимтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 6.09. в 13 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ВАЛЕРИ ПЕТРОВ

На 27 август се навършиха
10 години, откакто си замина
магьосникът на словото и стиха

Валери Петров напусна мълчаливо този свят, болестта не му позволи да каже, може би, нещо много важно на хората. Като за последно. Какво ли би могло да бъде?!

Можем да гадаем, но всъщност, когато си отиваш от този свят на библейска възраст, вероятно си успял да кажеш по-важното. Особено когато се отнася до толкова обичан и популярен творец като поета и преводача Валери Петров. Поколения българи са израснали с неповторимите Шекспирови произведения, пресътворени на родния ни език от него, още повече поколения дребосъци са заспивали с вълшебните му стихове, затова няма нищо чудно, че поклонението – послед-

ното сбогом с Валери Петров - надхвърли четири астрономически часа. Можеше и да са повече, но важното е, че сбогуването с него сякаш се превърна в своеобразно българско съзаклятие за добро и възвишено.

Вероятно в ново време само поклонението пред Николай Хайтов, през 2002 г., може да се сравни с всенародната почит – колкото и банално да звучи именно сега, - отдадена пред искрящия и светъл творчески заряд на Валери Петров. Все едно е приживе, защото тиражите на неговите творби са цифра плюс много нули след нея, за-

щото те са най-хуманният повик в екстремно дехуманизиращия се днешен български свят. Но най-вече, защото хората след теб, да, хората, колегите, приятелите, близките, са живата скъпоценна утвар, където остава животворната топлина от сътвореното.

За писателя и човека Валери Петров – с поклон и признателност!

ЗОРА

СБОГУВАНЕ С МОРЕТО

Валери ПЕТРОВ

Сбогом, мое море, сбогом, мое море!
Още топло е, още е лято,
но от час там над нас се върти, без да спре,
вече първото щърково ято.

То се сбира, разрежда се, дълго се вий
на различни въздушни етажи.
Сбогом, мое море! Дойде време и ний
да събираме вече багажи.

А пък колко обичам те: нейде встрани,
не летовищно - диво и степно,
мое синьо море от детинските дни
до задъхване великолепно:

със чаршафа опънат, с дома от камъш,
със заритите в пясъка котви,
със варела ръждясал, със младия мъж,
който риба на спиртника готви,

и с момичето русо, което лежи
или иде във весела блуза
и вода във кесийка от найлон държи
като жива прозрачна медуза.

Сбогом, мое море! Не е весел тоз час.
Добре просто ми иде да плача.
Този мъж не съм аз, този мъж не съм аз -
аз съм само зад тях минувача!

Боже мой, боже мой! Сбогом, мое море!
Дни, години - какво ни остава?
Както твоята пяна във шепата мре,
чезнат зависти, страсти и слава.

И защо ни са те? Своя земен живот
ний тъй бързо хабим в суетене.
Дъх на сол, водорасли, черупки и йод,
влей от своето спокойствие в мене!

Стига този ламтеж! Не съм вече момче
и в часовника вечен на Хронос
твоят пясък, море, все по-бързо тече
от добрия във лошия конус.

А пред тебе какво е животът ни? Миг.
Тъкмо почнал, и ей го, изтече.
И не сбогом е туй, а панически вик
и какво, че познат е той вече,

че безброй преди мен в своя път един ден
са изплаквали винаги тая
своя жажда и скръб през простора зелен,
виолетов и син до безкрая!

Ти, което си люлка на всеки живот,
на сновенето наше нестройно,
дай ми - вечно подвижно - нелюшкащ се под,
върху който да стъпя спокойно!

Отучи ме от нервност! Стори ме ти цял!
Дай ми мъдрост и трезвост, и верност!
Стига вгн съм блестял, стига вътре звънтял
като хвърлен на плажа ти термос.

Укрепи ме, море, укроти ме, море,
над пространство и време разлято!
На въздушни етажи кръжи, без да спре,
вече първото щърково ято

и в мъглата - уу-уу! - като горестен зов
се дочува на кораби воя...
Сбогом, мое море! Сбогом, моя любов!
Сбогом, вечност жагувана моя!

„В МЕКАТА ЕСЕН“

РАЗПАДЪТ НА ЕПИЧЕСКОТО СЪЗНАНИЕ

Панко АНЧЕВ

Класическият античен епос е в стихове. Той се рецитира наизуст и се пее, поради което му е необходим вътрешен ритъм, за да се запомни и произнесе. А и за да се възприеме по-лесно и по-бързо. Пеенето и слушането са възможни в различни ситуации и състояния, а четенето и осмислянето на прочетеното изисква по-трайно и силно внимание, размишления, задълбочаване върху текста.

Но модерните временна промениха и тази антична форма на пресъздаване и изображение на човешкия и природния свят, като я пренесоха в прозата и я определиха преди всичко като епически роман. Така се получи и в българската литература от Възраждането насам.

Модерният епос е епически роман или епическа поема, ала те не винаги са актуални. За модерния епос е необходим особен духовен климат, равнище на литературата, обществени условия. Ала най-важното е да се е появило и утвърдило зряло епическо съзнание – както в литературата, така и в обществото. Но това не става бързо и лесно, а и неговото съществуване не продължава вечно. То се губи, заличава и изчезва. За да започне отново процесът на раждане, развитие и окончателно утвърждаване. Епическите времена са рядкост. В българската литература това са 40-те и 50-те години на ХХ век до началото на 60-те години. Тези времена са непременно колективистични, с мащабно мислене и осъзнаване на миналото и настоящето и с поглед към бъдещето като едно неразделно цяло.

Интересното е обаче, че първият, който открито и осъзнато заговаря за модерен български епос, е поетът Пенчо П. Славейков. Той дори прави опит за неговото възстановяване с романа-поема „Кървава песен“. А преди това и със стихосбирката „Епически песни“. Поетът, проповедник на идеологията на индивидуализма и на

модернизма, т. е. на идейните и естетическите отрицания на епоса, влага всичките си творчески сили за създаване на истинска епическа творба в българската литература. Опитът му е като краен резултат неуспешен. И то не защото не успя да завърши мащабния си план, а поради това, че все още не се бе установило епическото съзнание в нея.

През първата половина на ХХ век протича процесът на зараждане, развитие и утвърждаване на епическото съзнание и универсализъм. В средата на века е тържеството на епическото съзнание, а във втората половина е времето на упадък и разпада на всичко онова, което първата половина бе съградила. Тогава се осъществява преминаването в нова епоха.

Поезията на Вапцаров и на цялото поколение на 40-те години е завършващият етап от този сложен и продължителен процес. Новата поезия бе носителка на ново обществено съзнание, което видя надвисналата над българския свят и Европа гибелна опасност и й противопостави силата и енергията на обединените от идеята за свобода и справедливост хора.

На стр. 11